

ham var Hovedsagen, at Politimesteren fik at vide, hvem Sogneraadet valgte til at føre Tilsyn med Pleiebørnene. Jeg gaar altsaa ud fra den Betragtning, at det er den ærede Ordførers Mening, at selv om Paragrafen bliver, som den er, saa at Politimesteren skal godkjende Valget af Tilsyn med Pleiebørnene, vil det i de fleste Tilfælde kun have en rent formel Betydning. Hvis denne Betragtning er rigtig, kan jeg ikke indse, hvorfor det skulde være nødvendigt, at Ansvarret tages fra Sogneraadet og lægges paa Politimesteren, som jo ikke har saa godt et Kjendskab til Befolkningen ude i Sognet og heller ikke har Tid til indgaaende at beskæftige sig med disse Forhold. Jeg tror, at det er heldigt, at Sogneraadet faar fuldt ud Valget af Tilsynet med Pleiebørnene. Politimesteren skal naturligvis have et moralsk Ansvar for, at Tilsynet bliver saaledes, at Pleiebørnene behandles paa forsvarlig Maade, men naar Politimesteren skal godkjende Valget, bliver Ansvarret taget fra Sogneraadene. Jeg mener, at Sogneraadet vil i alle Tilfælde opfatte det som sin Pligt, hvad enten Politimesteren skal godkjende Valget eller ikke, at det maa gjøre sig den mest mulige Umage for at staae de Folk frem, som mest interessere sig for Sagen og bedst egne sig til at føre Tilsynet. Vi maa ogsaa huske paa, at det Tilsyn, som dette Lovforslag søger at bringe frem, er Noget, der skal komme frem ad Frivillighedens og Kjærlighedens Vej, og saa maa der ikke gjøres for mange Vanskeligheder for, at disse Folk kunne blive antagne. Den Frygt, som jeg godt kan forstaa næres af Flertallet, hvorfor det mener, at det ikke lader sig gjøre at overdrage den hele Myndighed med Hensyn til Valget af disse Folk til Sogneraadene, er vel nærmest en Frygt for, at der skal blive valgt Folk, som hører under Tattigvæsenet. Jeg skal ikke kunne sige, om der findes saadanne Sogneraad, som ville se at faae Børnene anbragte saa billig som muligt i Pleie uden at tage Hensyn til, om de behandles godt eller ei — dertil har jeg ikke tilstrækkeligt Kjendskab til Forholdene i hele Landet — men det er min fulde Overbevisning, at det for Tiden vil være meget faa Sogneraad, som ville søge at lægge Hovedvægten paa at faae Børnene billigst muligt anbragt i Pleie og undlade at tage

tilstrækkeligt Hensyn til, om de blive godt behandlede eller ei. En Betryggelse i saa Henseende ligger ogsaa i Lovforslagets § 2, som giver Politimesteren Ret til at undersøge Forholdene, naar han finder Anledning dertil, optræde selvstændig i enhver Henseende og endog at ophæve Pleieforholdet. Det vil maasse fra den anden Side blive gjort gjældende, at naar Tilsynet ikke meddeler Politimesteren de nødvendige Oplysninger, vil han ikke faae at vide, naar Pleieforholdet ikke er, som det skulde være, men jeg mener, at enhver Mand og Kvinde har en vis moralsk Forpligtelse til, naar de have Kjendskab til, at Børnene ikke behandles paa en forsvarlig Maade, at underrette Politimesteren derom, de behøve ikke at være antagne som Tilsyn; naar de have Kjendskab til, at Børnet ikke bliver behandlet paa forsvarlig Maade af Pleieforaldrerne, saa er det ikke mere end et billigt Forlangende, at de bør underrette Tilsynet om det Forhold, og skulde saa Tilsynet vise sig ligegyldigt i saa Henseende, er der ikke Noget til Hinder for, at de kunne henvende sig til Politimesteren, der jo saa efter Lovforslagets § 2 kan lade Forholdet undersøge og ophæve Pleieforholdet, naar han dertil finder Anledning. Derfor mener jeg, at Vædringsforslaget, stillet af Mindretallet, er en tilstrækkelig Betryggelse i enhver Henseende for, at et Barn i Pleieforhold ikke i lang Tid kan blive behandlet paa uforsvarlig Maade, uden at Pleieforholdet kan ophæves, idet Politimesteren efter § 2 har fuldstændig Berettigelse til at træde selvstændig op. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Mindretallets Vædringsforslag.

Juritsministeren (Melleman):

Hvad de foreliggende Vædringsforslag angaar, skal jeg med Hensyn til det af et Mindretal stillede Vædringsforslag om at forandre Aldersgrænsen fra 14 til 10 Aar tillade mig at anbefale det. Jeg tror, at det vil være i enhver Henseende hensigtsmæssigt. — Hvad det andet Vædringsforslag angaar, som er stillet af et andet Mindretal, kan jeg kun gjentage, hvad jeg udtalte ved Sagens anden Behandling, at jeg ganske henstiller til Thinget, om det vil vedtage det eller ikke. Jeg tillægger ikke det Spørgsmaal nogen synderlig Vigtighed.